

thinget er ligesom dette Thing berettiget til at vælge, hvilken Behandlingsmaade af de foreliggende Sager som det anser for rigtig, og Landsthinget har en fri og selvstændig Mening og Villie lige saa vel som dette Thing. Hvad de Udtalelser angaar, som den ærede Taler refererede sig til, tror jeg heller ikke, at der i dem kan lægges den Mening, han vil lægge i dem; i ethvert Tilfælde kan jeg heller ikke anerkende, at nogen Berettigelse til at bruge disse Udtalelser, her foreligge, naar de skulle forstås paa den Maade, som den ærede Taler vil forstå dem. — Da jeg naturligvis kan sige mig selv, at det ikke vil staa i min Magt, hvad jeg end kunde sige, at hindre det Udfald af denne Sag, som den ærede Ordfører har bebudet, skal jeg i dette Dieblit indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg meget beklager, om man vil tilbagevise en reel Behandling af denne Sag.

Klein: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, navnlig fordi det ikke var mig ubekendt, hvilken Skjæbne det forelagte Lovforslag kunde vente, og jeg i Almindelighed ikke sætter videre Pris paa at tale, naar jeg forud kan sige, at Taleren ikke fører til nogetomhelst Resultat. Der er imidlertid fremkommet Udtalelser, som gjøre at jeg ikke kan tilbageholde nogle enkelte Bemærkninger. Jeg maa erklære mig ganske enig med den høitærede Justitsminister i hans to Hovedbetragtninger, nemlig for det Første, at Ordningen af Politivæsenet her i Landet trænger til et Efterhyn og nærmere Overveielse, og dernæst, at det ikke er heldigt eller ønskeligt, naar der fra Regjeringens Side gjøres et velment Skridt her i denne Retning, da at tilbagevise en Forhandling om en Sag, hvis Vigtighed dog Ingen kan benegte. Navnlig under den tilstedeværende politiske Konstellation anser jeg en saadan Optræden fra Folkethingets Side for at være meget uforstandig. Disse to Betragtninger fra den høitærede Justitsministers Side er jeg ganske enig i. Jeg kan ogsaa være enig med ham i en tredje Betragtning, nemlig den, at Politiet for en meget væsentlig Del af dets Virksomhed og Opgave nærmest maa betragtes som en Statsinstitution, og ikke som en kommunal Institution. Nu kommer imidlertid paa den anden Side nogle Punkter, hvor der efter min Opfattelse i dette Dieblit ikke er en saa fuld Enighed til Stede mellem den høitærede Minister og mig, og ligeledes fremkom der fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch) nogle Udtalelser, som jeg finder mig foranlediget til at imøbegaa med nogle Bemær-

ninger, for at jeg ikke skulde faae Udseende af at slutte mig til hans Motivering, naar jeg, som jeg antager, kommer til at stemme med ham for dette Forslags Fremme, og altsaa mod dem, som mene, at det vil være rigtigst at standse den videre Fremme af denne Sag. Mig forekommer det nemlig, naar man opstiller det Spørgsmaal, om Politiet er og skal være et Statspoliti eller en kommunal Institution, at man vel maa skjelne mellem to Ting. Den Ene er; Hvilken er for en væsentlig Del Politiets Opgave, og hvem bør som Følge deraf have Indflydelse paa dets Ordning, paa Politipersonalets Antagelse og for en større eller mindre Del med Hensyn til Afholdelsen af de Udgifter, som Politiet kræver. Og paa den anden Side: Hvorledes skal Organisationen af Politiet være? Er det der rigtigst at ordne det, som det er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, saaledes at man danner et stort Politikorps for det hele Land under en Chef med forskjellige Underchefer, eller er det rigtigere at udskykke, om jeg saa maa udtrykke mig, Politiet saaledes, at man undergiver det Styrelse, Ledelse og Ordre af forskellige Statsembedsmænd rundt om i Landet? Det forekommer mig, at det er to ganske forskellige Spørgsmaal, og navnlig er det min Mening, at om man end svarer Ja paa den første Klasse af Spørgsmaal, i Henseende til hvilket jeg altsaa er enig med den høitærede Minister, turde dette dog ikke føre til, at man skal besvare ogsaa det andet Spørgsmaal paa samme Maade, navnlig i den Retning, at man skal bevare denne Korpsenhed over hele Landet. Jeg erkjender fuldt ud, at det er naturligt, at Statsmyndigheden faar Indflydelse ikke blot paa Politiets Ordning i Almindelighed, men ogsaa paa Antagelsen og Afstedigelsen af Politipersonalet, hvad enten det nu sker paa den ene eller paa den anden Maade, enten direkte eller indirekte. Jeg erkjender fremdeles, at det ogsaa er naturligt, at Staten afholder Udgifterne til Politivæsenet for en større eller mindre Del. Derimod er det min Opfattelse, at det ikke vil være til Gavn for Haandhævelsen af god Politiorde i Landet, hverken i den ene eller anden Henseende, naar man saa stærkt vil fastholde Enheden i Politikorpsen, som det maa siges, at det foreliggende Lovforslag gaar ud paa. Men dette er et Spørgsmaal af den allerstørste Betydning og Vigtighed, og derfor forekommer det mig, at det var det Rigtige saaledes, som den ærede Justitsminister udtalte, at overveie disse Spørgsmaal i god Tid og Ro. Det er meget muligt, at denne Sag ikke kunde komme til Ende i Mar, men der